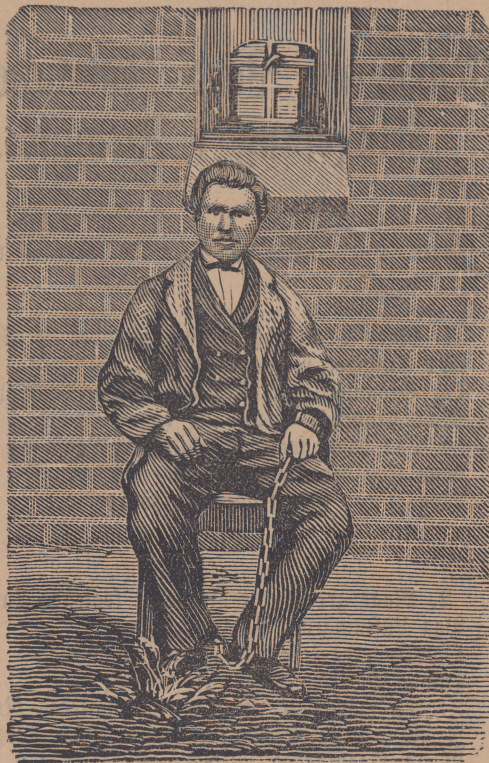

Morderen

Lars Johansen fra Nødnaes.

(Taget efter Photographi af ham i Fængslet.)

V box 24:720

Morderen Lars Johannesens Klagesang i Fængslet.

Mel. Hvi längtar jag åter till fädernes land.

1. Naar dæmrende Skove gjenlyder af Sang
Fra Tusinder vingede Glæde,
Dg Blomsterflor dækker den grønnende Bang,
Maa Rinden i Taarer sig bade
.: Paa ham, som bag Gitre og Laase og Mur
Maa skue den frie, den glade Natur,
Men ei tør sig fryde med Glæde. .:.

2. Naar grønkædte Kroner i hvaiende Lund
Paa Luftningens Vinge sig gynger,
Dg Boverne lege paa glindsende Mund,
Hvor Isdækket længer ei tynger;
.: Da taarekvælt zitter den Fængslede Røst
I Bønner og Sukke om Taalmod og Trøst,
Mens Haabløshed Hjertet omklynger. .:.

3. Naar Solen sig hæver paa mørkeblaa Hvalb,
Dg Bangen i Perleglads funkler
Udflyktet med Visdom af Skaberens selv,
Et Taageslor Diet fordunkler
.: Paa ham, som foragtet, af Alle forladt
I Fængslet sidder, mens Jammerens Nat
I bævende Hjerter sig funkler. .:.

4. Mens jublende Klarer paa Frihedens Feldt
Kan gjenbilse Foraarets Komme
Dg blande sin Fryd til et Naturens Helt
Med fjædrede Sangere fromme,
.: En klagende Dronnen fra alentykt Mur
Gjenlyder som Ekko i Fængernes Bur,
Ei Syn eller Duft af en Blomme. .:.

5. Ei Glæden staar malet i Nafsynet her
Bed Lærernes Triller at høre;
Men Kummeren præget paa Isfen han har,
Dg Kvalernes Kræfter sig røre,
.: Naar Barndommens drømmende Minder staa frem,
Dg funklende omslynge Kjære og Hjem,
Til hvilke ham Minderne føre. .:.

6. Naar høitidsfuldt runger i Kirkerne Sang
Med Bønnen til Himmels Trøster,
Gjenlyder en vemodig, bævende Klang
I Cellen, naar Klokkerne røster
.: Fra Taarnet histhenne i lovkædte Lund,
Da spiller et vemodigt Smil om hans Mund
Bed Tanken paa Broder og Søster. .:.

7. Da Solen sig sagte nedsænker i Vest
Med milde hendeende Flammer,
Dg Frihedens Søner sig samle til Fæst,
Kun Taarer og Sukke og Jammer
.: Udflykter den Arme i Fængslets Braa,
Dg Taareblændt Blik imod Himmels Blaa
Han retter og Fadervor stammer. .:.

8. Naar Naturen slumrer i drømmende Fred,
Dg Stjernerne blinke foroven,
Naar Naanen aftegner med lydlose Fjed
De zitrrende Søster paa Boven.
.: Da vridder den Fængne paa smuldrende Straa
De mattede Lemmer, som No ei kan faa,
Ei Fred, som den hersker i Skoven. .:.

9. Naar Natten i Midnattens rolige Stund
Med rørende Toner istemmer
Sin slagende Hymne paa Foddybets Bund,
Et Dieblig Fangen da nemmer.
.: En vemodig Gjenklang i Hjertet at slaa,
En Tolken af Længsel af Kval og Altraa,
Som nn giver Følelsen Stemmer. .:.

10. Blidt Mindernes Engel da bringer ham hen.
Den arme, forladte Bildfarne,
Til Fader og Moder, til Broder og Ven,
Til Barndommens helige Arne,
.: Da Gjenfynets Taarer ham brænder paa Kind,
Han drømmer sig atter i Paradis ind,
Men bliver og er det hensefarne. .:.

11. Forgjæves han jamrer og græder paany
Naar Morgenen Dæmringen hæver;
Men ei han forgjæves anraaber om Ly,
Naar Bønnen mod Himmelen svæver,
.: Der fremstraaler atter en Barndommens Vaar,
En Saligheds Sommer, et Evigheds Aar,
Hvor Hjertet i Kvaler ei bæver. .:.

12. Ja, Arme, din Lod her i Livet er tung,
Men tungere var det, kan hænde,
At gjenstue Vaaren som evig og ung
I evige Flammer at brænde.
.: Se, derfor en Fader, hvis Kjærlighed her
Sin Søn, den fortabte, paa Hænderne bær
Mod Maalet — den salige Ende. .:.

(Eftertryk forbydes).